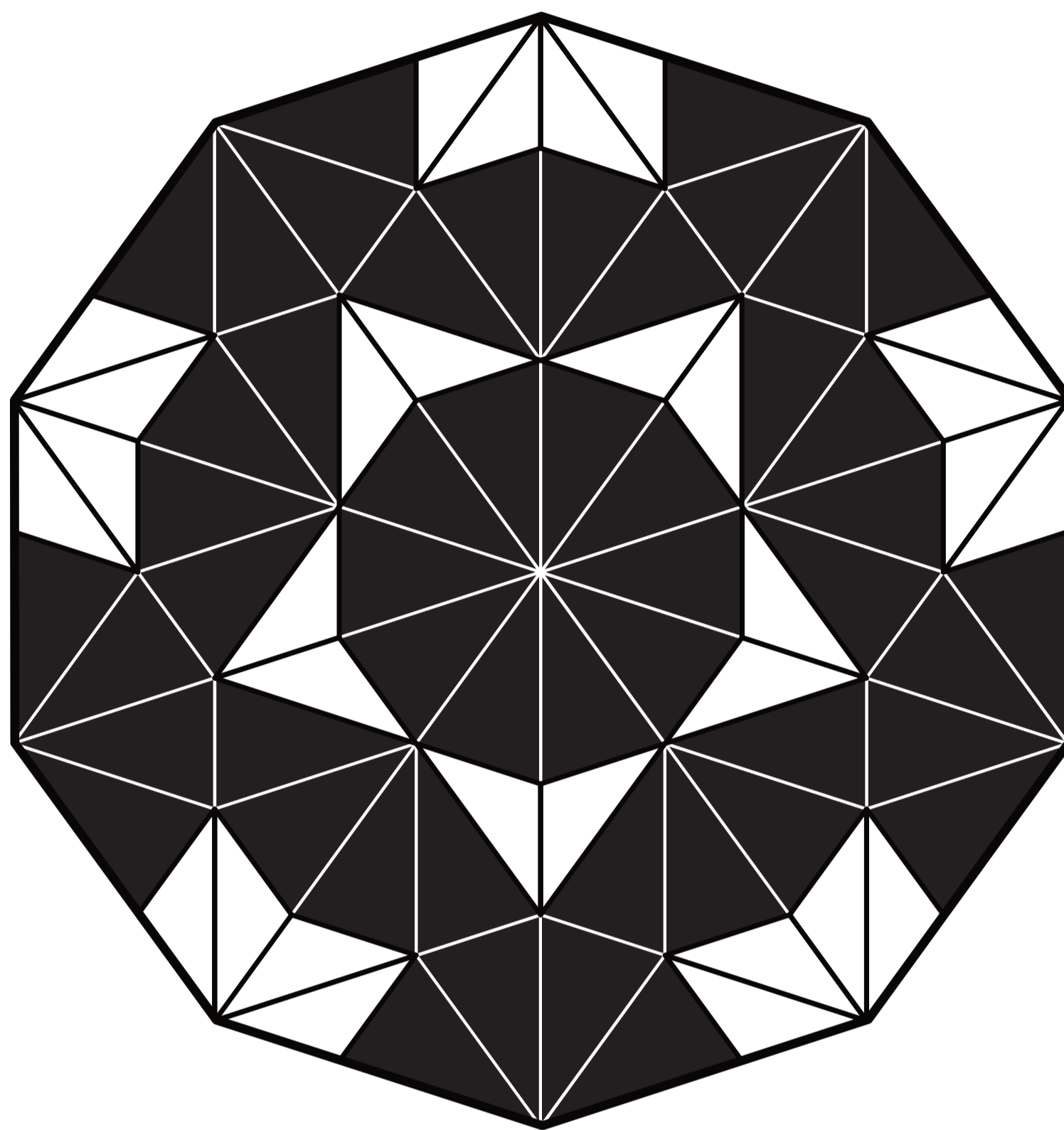

21. Minimum Party

művészeti alkotótábor és szakmai fórum

2016. július 27. és augusztus 7. között

Sátortábor a Tiszás patak tövével, Kászontalíz községben (Plăieșii de Jos), Székelyföldön (Hargita megye, Románia)

Az idő ciklusai

avagy az entrópia esete a mágikus idővel

A természet örökké ismétli magát, a tavaszra nyár jön, a nyárra ősz, meg tél, a tél után újra tavasz. A növények magból kelnek és magot termelnek, amiből aztán újfent kikel egy másik hasonló növény. Mindez annak köszönhető, hogy a Föld újra és újra megkerüli a Napot. Az emberek valaha ezt, nagyon hosszan tartó megfigyelés eredményeképpen, a világegyetem lényegének tartották, és világfelfogásukat, az alkotásban megnyilvánuló folytonos újratelemzésben fejezték ki. Legalábbis Eliade szerint, aki ezt úgy sommázza: az örök visszatérés mítosza. Ennek ellenére, vajon mi készítheti a mai embert arra, hogy a nyugodt szemlélődés helyett az előre rohanást, és a percek, évek számlálását válassza? Valószínűleg a jelenségek másik tulajdonságának, a visszafordíthatatlanságnak a megtapasztalása. A természet legmegkerülhetlenebb törvénye, hogy minden zárt rendszer entrópiája (rendezetlenségének mértéke) folyamatosan növekszik. Vagyis minden szétmegy, a teljes káosz felé tart. A dolgokat nem lehet visszacsínálni, nincs visszatérés. Mi lesz a világmindenséggel, valamikor a távoli jövőben? Lesz-e a Nagy Bumm után Nagy Reccs? Vagyis táguló Univerzumunk összehutyan-e valaha? Manapság már azt mondják, hogy nem, vagyis örökké tágulni fog. Ekkora méretben sem lesz visszatérés. És itt jön a képbe egy Penrose nevű matematikus, akitől az ideai tábor címét kölcsönöztük, aki azt mondja, hogy a végtelen tágulás „végét” nem lehet megkülönböztetni az elejétől (!), és lesz majd megint egy újabb Nagy Bumm, egy következő világ születése. Tehát minden kezdődik előlről. Nos itt tér vissza a visszatérés (mítosza?) a gondolatmenetünkben. A fejlődés is ciklikusan ismétlődik – távolabbról nézve.

Idén 20 éves lesz a Minimum Party, ezt is tekinthetjük egy ciklusnak. Javaslatunk az ideai művészi tevékenységre tehát, olyan természetben fellelhető jelenségek felfedezése, amelyek az újakezdés szimbólumai lehetnek. De lehet ezzel szembe is menni, és az entrópiára esküdni: semmi sem a régi, minden változik, fejlődik. A kezdetekben, több évig ez volt a jelszavunk: „Mi még megérjük az ezredfordulót”, ami szintén az idő ciklusaira utal. Tehát akár a lineáris, akár a ciklikus (mágikus) időt vizsgáljuk meg az ideai kászoni kalandunkon, mindenkit szeretettel várunk és visszavárunk.

Műhelyek:

Vizuális (képzőművészeti) műhely. Vezeti Simon Gabriella (London).

„Valaminek a vége mindig valaminek az eleje.” Arra hívlak benneteket, hogy kísérletezzünk. Játsszunk. Merjünk. Határokat feszegetünk. Halgassunk és kérdezzünk. Közös tevékenységünk egyéni helyszínteresséssel kezdődik. Úgy mint öt évvel ezelőtt, arra ösztönözlek benneteket, hogy kutassátok fel a számotokra legvonzóbb pontot a tábor körülvevő természetben.

Fotóműhely. Vezeti Fekete Zsolt (Marosvásárhely).

Milyen idő lesz a Minimum Party-n? Ahogyan a szelet sem látjuk, csak hatását a búzatáblában, a szeretet sem látható, de létezik. Az idő is hatásaiban észlelhető ellenben nem létezik, fogalom, mi találtuk ki. A fénykép azonosul az ábrázolással, 1984-ben apámról készült fényképről nem azt mondom, hogy né, ez egy fénykép, hanem, hogy apám 49 évesen.

Az Idő fényképe című könyvem, illetve több hosszúsú lefolyású fényképsorozat tapasztalatait szeretném átadni a műhelyben.

Kísérleti filmesműhely. Vezeti Fogarasi Gergely (Budapest).

A megörökített idő. Az idő végtelen. A film időbe foglalt végtelen. A filmidő nem a film ideje. A ciklikus idő, maga az időtlenség. Filmet csinálni magányosan nem lehet, a forgatás min-

dig társasjáték. Főleg, ha kevés idő áll rendelkezésre, meg kell tanulni improvizálni a kamera előtt és mögött. Idén a gyorstalpaló filmkészítés 10 napja alatt a megörökített idő témakérdést felhasználva szabadon fogunk játszani az emlékeinkkel, képekkel és a hangokkal, de akár videolooop-okkal, gif-ekkel is.

Zeneműhely. Vezeti Rimóczi István (Bélaműhely) (Budapest).

„Mi hát az idő? Ha senki sem kérdezi, tudom; ha kérdezik tőlem, s meg akarom magyarázni, nem tudom.” (Hippói Szent Ágoston)

Kísérletezéseink eszköze a hang lesz, származzon bárhonnan is. Időbeliségét, hangi ciklusokra bontjuk és eljártunk ezen ciklusok mozaikszerű összerakásával és megszólaltatásával. Célunk, hogy a hangkeltést eszközként használva minél jobban megismerhessük önmagunkat, egymást és környező világunkat.

Táncműhely. Vezeti Nagy Csilla (Budapest).

A lineáris és a ciklikus időszemlélet kapcsán a következő kísérlet izgat: a „folyamatos jelen” életre hívása a tánc és színház által. A műhelyben két irányt szeretnék ajánlani, mint kiindulópont:

- Mozgás – kortárs tánc, amiben a „végtelenített repetíció” van a hangsúly.
- „Haiku-szerű” sűrítés, ahol egy pillanatban tárul elénk a változás és idő súlya.
„Dance first. Think later. It's the natural order.” (S. Beckett)

Építész-műhely. Sánta László (Csíkszereda).
Mi lenne a kapcsolat az idő és az építészet között? Az építészet tárgya a tér, és az épített tér tulajdonképpen nem más mint a mozgásban lévő emberi test negatívja. Adjunk teret belső, szürreális világunknak, amire az építészeti gyakorlatban egyébként oly kevés lehetőségünk adódik! Dolgozzunk együtt zenész, táncos vagy más műhelybeli kollégáinkkal! Az eszköztárunk szűk, de elégséges. Gondoljunk arra, hogy például egy zenedoboz bütykös tengelye a ritmus, a mozgás révén milyen komplex üzenet átadására képes: végül megszólalhat a zene!

Íróműhely. Vezeti Adorján Beáta (Debrecen).

10 napig a Minimum Party területe lesz számunkra a világ közepe, akárcsak régen a Delphoi-jódsza a görögöknek. Ezért legyen ez a tíz nap számunkra időutazás, miközben megpróbálunk visszakapcsolódni a természethez, és megkísérelünk rátalálni lelkünk köldökére. Különböző játékok, improvizációs gyakorlatok révén megnyitjuk receptorainkat, és kitágítjuk azok ingerküszöbét, aztán érzékeléseinket irányítva próbáljuk megragadni a pillanatot.

Filozófia-műhely. Vezeti Pálfalusi Zsolt (Budapest).

Traumatizált szubjektum – az örültség képi ábrázolásai, mentálisan sérült művészek biográfiái. A munka során annak a kérdésnek járunk utána, miként váltot-

ta le a képileg megjelenített örültséget, a trauma látványát a XIX század végére a pszichoanalitikus modell, mely alapvetően a hallásra, a képi megjelenítéstől való távolságtartásra épült. Goya-tól van Gogh-ig milyen típusú művészi megjelenítései voltak eddig az örültségnek és miként ábrázolták az örültek házat illetve elmeöngyintézeteket.

Kézműves műhely. Vezeti Tank Erzsébet (Székelyudvarhely)

Életünk útja. Mindannyiunk életében vannak kulcsfontosságú emlékek, legyen az egy illat, egy szín, vagy akár szüleink arca, melyek meghatározzák a későbbi életünk alakulását. Azt az emléket vagy gondolatot, érzést keressük, amitől szabadulni szeretnénk. Ezeket az élményeket jelképekké formáljuk, és ezek a jelképek fognak majd a későbbi munkáinkon megjelenni. A tábor végére mindannyiunknak lesz egy pár nemez papucs, egy virágja, és egy tarisznyája; a közös munka gyümölcse pedig, a „varázsszőnyeg” lesz.

+ Élboy (Szabó Attila egyszemélyes műhelye).
Örömszínház. Tévéműsor. Formabontás. Sitdown comedy. A Minimum Party legrégebbi (20 éves) műhelye.

Dokumentációs csoport vezetői. Videó: Schneider Tibor (Kolozsvár), Fotó: Kónya István (Budapest)

T Á M O G A T Ó K :

P A R T N E R E K :

